

Dušan Ludvik | Naša zemlja

(Fragment)

Skozi oddaljujočo se godbo večera v oblakov spremljavi
z juga na sever so breskvine cvete odnesli žerjavi.

Vsako poletje na podvéčer vrti se kolo na vodnjaku,
spet so zaljubljeno odgrulili golobje na golobjaku...
S pokošenih travnikov veje v delopust omamljajoči vonj sena,
lipa plaho pošumeva v drhtenju cvetočih vejá,
kresnicam, nočnim metuljem in fantom vasujočim se nagelj krvavo
razcveta,
na zapražju pod zastrtimi okni domače dehtita rožmarin in meta.

Ure nepovratno in neslišno drsijo po gostih kolobarjih zvezdá,
črički med travo sinkope drobijo pod nebo,
vesela kapela žab nekje za vodó
podoknico luni reglja.

V zraku razširja okus se po dimu, novo pečenem kruhu
in roki, ki ga razlamljajoč potepuhu